

Ngân Truyện Cười Đủ Loại

Một khách hàng đàn ông đi vào hiệu sách và hỏi cô bán sách:

- Cho tôi mua cuốn "Đàn ông là chúa tể của phụ nữ".
- Sách viễn tưởng bán ở gian bên cạnh!

Trong bài tập làm văn với đầu đề "Bố em", một học sinh viết:

- Bố em có thể bơi qua đại dương, đi bộ qua sa mạc, đánh ngã hổ hoặc 10 tên cướp. Nhưng thường thì ở nhà bố em phải quét nhà, rửa bát, nấu ăn...!

Một người đến bệnh viện yêu cầu:

- Xin cho tôi được gặp bác sĩ chuyên khoa "Tai-mắt".

Người trực đáp:

- Bệnh viện chúng tôi chỉ có bác sĩ chuyên khoa "Tai-mũi-họng" thôi.
- Nhưng tôi lại cần bác sĩ chuyên khoa "Tai-mắt".
- Ông mắc bệnh gì vậy?
- Lúc nào tôi cũng nghe thế này mà lại thấy thế khác!

Sáng dậy ông chồng nằm trên giường mơ màng nói với vợ:

- Chà đêm qua anh mơ thấy một giấc mơ thật là đẹp.
- Anh mơ thấy gì?
- Thấy mình được lên thiên đàng thật là tuyệt!
- Thế anh có thấy em ở đó không ?
- Dĩ nhiên là không, nếu có em thì còn gì là thiên đàng nữa.

Một người kể với bạn:

- Hai lần hôn nhân của tôi đều thất bại cả.
- Sao thế?
- Người vợ thứ nhất đã bỏ đi.
- Còn người thứ hai?
- Cô ta không chịu đi!

Chồng thứ hai của một tác gia nổi tiếng chuyên viết truyện trinh thám là một nhà khảo cổ. Có người hỏi bà vì sao lại lấy chồng là một nhà khảo cổ?

- Đối với phụ nữ mà nói thì nhà khảo cổ là một người chồng tốt nhất. Vì vợ càng già thì càng được các ông yêu.

Một thiếu phụ mới lấy chồng khoe với người bạn thân:

- Anh ấy nhà tôi thật đáng yêu, hễ gặp ai là anh ấy cũng nói là anh ấy đã kết hôn với một người đẹp nhất thế giới.
- Bạn cứ yên tâm, sẽ không có ai tin anh ta đâu.

Hai ông bố có con là sinh viên đang trao đổi với nhau về những lá thư của con gửi về:

- Thư con tôi gửi về đều phải tra từ điển.
- Ông thật may mắn quá, thư con tôi gửi về lần nào thì nhà tôi cũng đều phải ra ngân hàng.

Viên đại úy buồn rầu nói với người yêu trước lúc chia tay:

- Em thông cảm có lệnh đột xuất anh phải đi xa ít bữa. Anh tặng em con vật cưng này để em luôn nhớ đến anh.
- Ôi anh yêu, anh tặng em chú khỉ nhỏ này làm em sung sướng quá. Nhìn này, nó mới giống anh làm sao!

Nhà ga xe lửa thông báo tàu chậm một giờ, người đàn ông đứng tuổi nói:

- Chẳng có gì lạ, vợ tôi ở chuyến tàu đó mà.

Một giáo sư nghiên cứu về tâm lý học của các quốc gia thực hiện một chuyên đề về cách cư xử của các dân tộc trên thế giới. Ông ta chọn 2 người đàn ông và 1 người đàn bà của các nước Tây Ban Nha, Anh, Pháp và Việt Nam, rồi đưa đến 4 hòn đảo hoang khác nhau. Sau một thời gian, ông ta quay trở lại. Khi đến hòn đảo của những người nước Tây Ban Nha, ông rất ngạc nhiên khi chỉ thấy còn mỗi cô gái. Ông hỏi:

- Thế hai chàng trai còn lại đâu rồi?
- Họ cùng yêu tôi và không ai chịu nhường ai cả, cuối cùng họ lao vào nhau quyết tử, và chết sạch cả rồi - cô gái trả lời.

- Đúng là người Tây Ban Nha - ông giáo sư nghĩ - Họ hiếu chiến như những trận đấu bò tót của dân tộc họ.

Khi đến hòn đảo của Anh, ông thấy mỗi người ở mỗi góc của hòn đảo, bèn hỏi:

- Tại sao các bạn lại không cùng nhau làm việc?
- Nhưng mà trước khi đưa chúng tôi đến đây, ông có giới thiệu chúng tôi với nhau đâu? Một người trả lời.
- Quả là một dân tộc lịch sự!!!

Khi đến hòn đảo của nước Pháp, ông thấy một thanh niên đang làm vườn và hỏi:

- Hai người kia đâu rồi?

Chàng thanh niên đáp:

- Tôi yêu cô ấy, và anh kia cũng vậy. Nên chúng tôi chia nhau mỗi người yêu cô ấy một tuần. Bây giờ thì đến lượt anh ta. Họ đang sống với nhau ở đằng kia, còn tôi thì phải làm việc.

- À, nước Pháp, một đất nước của tình yêu và sự lãng mạn.

Cuối cùng, khi ông đến hòn đảo của Vietnam thì... chỉ thấy 2 anh thanh niên đang ngồi nhậu. Ông hỏi:

- Cô gái đi đâu rồi?

Hai thanh niên nói:

- Cô ấy đã đi sang hòn đảo khác rồi. Cô ấy thích ngoại kiều hơn.

Trong công viên, một người phụ nữ đang ngồi nghỉ trên ghế đá. Bỗng có một người đàn ông đứng tuổi ngồi xuống bên cạnh và hỏi:

- Xin lỗi, bà có phải là nhân viên văn phòng không?

Người phụ nữ ngạc nhiên:

- Đúng thế, sao ông đoán được?

Người đàn ông:

- À, vì nhìn cái mặt bà đàn đàn.

Người phụ nữ tức giận đỏ mặt đáp lại:

- Cái mặt của ông đàn thì có.

Người đàn ông buồn rầu:

- Vâng. Thì tôi cũng là... nhân viên văn phòng mà.

Ông chồng hấp hối thều thào nói với vợ:

- Anh nhận thấy mỗi khi anh khốn khổ đều có em bên cạnh. Khi anh bị người ta hiếp đáp, xua đuổi, cũng có mặt em. Khi anh thất nghiệp cũng có mặt em. Khi anh phá sản, đói rách cũng có mặt em. Khi anh bệnh hoạn, ốm đau cũng luôn có em bên cạnh. Giờ đây cũng chỉ có em còn ở bên anh. Em biết anh vừa nghiệm ra được điều gì không?

- Điều gì vậy anh? - Cô vợ hỏi với vẻ tự hào.

- Em là người luôn mang đến vận xui cho anh.

Người chồng hấp hối nói với vợ:

- Bây giờ anh đang gần đất xa trời rồi, em có thể thú nhận về mối quan hệ của mình với tay hàng xóm được không? Lúc này mọi thứ đều chẳng còn ý nghĩa gì, song anh vẫn muốn biết sự thật trước khi nhắm mắt xuôi tay.

Cô vợ ngần ngừ một lúc rồi hỏi lại:

- Thế nhờ anh không chết thì sao?

Ông chồng hót ha hót hải chạy về nhà báo với vợ: "Nếu có ai gọi điện thoại tới thì em cứ bảo rằng anh không có nhà nhé". Chồng vừa dứt lời thì chuông điện thoại nhà reo.

Vợ chạy đến nhắc điện thoại lên và nói to:

- Chồng em có nhà đấy!

Chồng tức giận bảo:

- Anh vừa dặn xong, sao em lại nói thế?
- Anh yêu, cú điện thoại đó đâu phải của anh!

- Alô, chị Mai đó hả, cho em gặp Ngọc chút đi chị.

- Hương phải hôn? Trờì, hay tin gì chưa?

- Dạ, tin gì?

- Báo bữa nay đăng cái vụ bà Bảy đi oánh ghen đó, đọc chưa?

- Dạ chưa, Ngọc có nhà không, chị?

- Ly kỳ lắm nghen! Báo nói, con bồ nhí của chồng bà là nữ tiếp viên quán bar gần nhà chị đó. Vậy mà hồi nào giờ chị đâu có biết. Lạc hậu thiệt chứ!

- Vậy hả chị? Ngọc đang làm gì vậy, chị Mai?

- Mà cái con nhỏ đó đâu có đẹp để gì, xấu òm hà! Để chị tiết lộ cho em tin này, bảo đảm nghe xong em phải giựt mình luôn đó! Chuyện vậy nè...

- Chị Mai ơi, em còn công chuyện cần đi gấp lắm, chị cho em gặp Ngọc chút đi!

- Ủ, con Ngọc cũng biết con hồ ly tinh đó nữa đó. Nghe nói đầu như là hồi đó con đó từng bị oánh ghen mấy lần rồi. Nó lúc trước nghe đồn hình như là có cặp với ông giám đốc gì đó của một công ty lớn lắm. Hương biết sao hôn, bà vợ của ông giám đốc tìm tới tận nhà con nhỏ đó... Alô, alô, alô... (tít, tít, tít). Alô, dạ, thưa bác, cho con gặp Hương một chút đi ạ. Ủa, nó mới vừa điện cho con mà đã đi ra ngoài rồi sao? Ờ, bác có hay tin gì chưa, báo bữa nay đăng cái vụ bà Bảy đi oánh ghen, báo nói con nhỏ bị oánh ghen chính là cái cô ca sĩ phòng trà ở sát bên nhà con đó, nóng lạnh thiệt bác hén?! Để con kể bác nghe...

Cô giáo ra đề bài tập làm văn: Hãy tả con vật mà em yêu thích. Một học sinh viết:

- Con vật mà em yêu thích nhất là con rận...

Và học sinh này bắt đầu tả con rận, chi tiết đến từng cọng lông. Nhưng cô giáo không hài lòng vì con vật này không được đẹp, nên yêu cầu cậu học sinh tả con chó. Hôm sau cậu bé nộp bài:

- Con chó nhà em có rất nhiều lông, vì thế nó rất lắm rận. Sau đây em xin tả con rận...

Hơi bực mình, cô giáo bèn cẩn thận chọn một con vật không có rận, là con cá, và bảo cậu tả lại. Cậu bé viết:

- Con cá sống ở dưới nước nên nó không có lông, nhưng nó có rất nhiều vẩy. Nếu nó sống trên cạn thì chắc hẳn nó phải có nhiều lông. Mà nhiều lông thì sẽ có rận. Sau đây em xin tả con rận...

Hoàn toàn không hài lòng, cô giáo đưa ra yêu cầu chốt: Hãy tả bạn gái ngồi cạnh em. Cô chắc hẳn cậu bé không thể nào gán cho cô bạn xinh xắn kia là có rận cho được. Cuối cùng cô nhận được bài làm:

- Bạn gái ngồi cạnh em rất xinh xắn và sạch sẽ, bạn có mái tóc bóng mượt, cho nên bạn không có con rận nào. Tuy nhiên, em vẫn xin tả con rận...

Một cô ngoài bốn mươi tuổi, bước ra từ phòng khám của bệnh viện thốt lên với những người đang ngồi chờ:

- Y học bây giờ tiến bộ quá!

Có người hỏi tại sao, cô nói:

- Cách đây hơn 20 năm, mỗi lần tôi bị viêm họng phải đến bệnh viện, bác sĩ thường bắt tôi cởi bỏ hết quần áo, khám rất kỹ toàn thân, phải mất hàng tiếng đồng hồ mới phát hiện ra bệnh. Còn bây giờ tôi cũng bị viêm họng, bác sĩ chỉ bắt tôi há miệng ra rồi cho mấy viên kháng sinh, thế là xong.

Thời trước năm 75, hai du kích quê giả dạng tài xế lén chờ bom vào thành phố.

Du kích A nói:

- Này đồng chí B, lỡ 20 trái bom ở băng sau nó nổ trước khi mình đến toà Đại sứ Mỹ thì sao?

Du kích B:

- Đồng chí đừng lo quá xa! tôi có đem dự trữ 1 trái khác ở cốp xe.